

Производството е по реда на чл.59 и сл. ЗАНН.

Постъпила е жалба от „Интурс“ ООД гр.Поморие със седалище и адрес на управление в гр...., ЕИК102932285, представлявано от Е.Т. против наказателно постановление (НП) № 02-0003418/08.09.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Бургас (ДИТ – Бургас), с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер 2000 лв., на основание чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, затоа, че в качеството на работодател, в обект хотел „Съни бей“ гр.... допуснал до работа работника Й.А.М., ЕГН*****, преди да му представи копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ заверено от ТД на НАП. Като правна квалификация на нарушението административнонаказващият орган (АНО) е посочил нормата на чл.63, ал.2 КТ.

В жалбата се иска от съда да отмени наказателното постановление, като незаконосъобразно, издадено при нарушение на процесуалния и материалния закон.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател се представлява от процесуален представител- адвокат. Поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното постановление, респ. за неговото изменение. За АНО в с.з. се явява представител-юрисконсулт, който представя преписката по проведеното пред него производство и изразява становище за оставяне на жалбата без уважение и потвърждаване на НП. Моли за присъждане на направените по делото разноски.

Жалбата е допустима. Подадена е от субекта, посочен в НП като нарушител, в срока по чл.59, ал.2 ЗАНН.

За да се произнесе по законосъобразността на обжалваното НП съдът взе предвид следното.

Административнонаказателното производство е започнало със съставянето на акт за установяване на извършено административно нарушение (АУАН) № 02-0003418/03.08.2021 г., съставен от Г.С. - инспектор в ДИТ – Бургас.

Фактическата обстановка описана в акта, както и посочените като нарушени законови норми са идентични с тази в НП, което е законосъобразно, поради следното:

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл.63, ал.2 КТ, като е допуснал до работа работника Й.М. изпълняваща длъжността камериерка в хотела на жалбоподателя, преди да връчи уведомление по чл.62, ал.3 от КТ. Обстоятелството, че работникът е допуснат до работа преди да му бъде връчено уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ освен, че се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства и не е спорно между страните.

За това нарушение АНО е приел, че е осъществен състава на санкционната разпоредба на чл.414, ал.3 от КТ, която предвижда наказание за работодател какъвто е жалбоподателя имуществена санкция от 1500 лв. до 15000 лв. и и е наложил на жалбоподателя наказание- имуществена санкция в размер на 2000 лв.. По отношение размера на наложеното наказание, съдът намира, че с оглед обстоятелството, че не се установяват други нарушения на трудовото законодателство извършени от жалбоподателя в предходен период, което следва да се отчете като смекчаващо обстоятелство и при липсата на отегчаващи вината обстоятелства, следва наказанието да се определи в минималния предвиден в чл.414, ал.3 от КТ размер от 1500 лв. Поради това и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН наказателното постановление следва да се измени, като наложената имуществена санкция се намали от 2000 лв. на 1500 лв. Съдът намира, че в случая независимо от това, че не са настъпили вредни последици от извършеното нарушение, не са налице условията за налагане на наказание по привилегирования състав на чл.415 в, ал.1 от КТ, доколкото нарушението по чл.63, ал.2 от КТ изрично е изключено от приложното и поле с разпоредбата на чл.415в, ал.2 от КТ. По направеното искане за присъждане на разноски съдът прие следното: В случая предвид установеното обстоятелство, че жалбоподателят е

извършил нарушението вменено му с обжалваното постановление, следва да понесе разноските направени в производството от другата страна-НАП. НАП, който е представлявана и защитавана по делото от юрисконсулт, на основание чл.65, ал.5 от ЗАНН има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи по реда на чл.37 от ЗПП и според предвиденото в чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 80 лв. съобразно фактическата и правна сложност на делото. Тази сума следва да се заплати на НАП от жалбоподателя, предвид изхода от спора между страните.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН , съдът постанови решението си.